

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ
 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
 ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

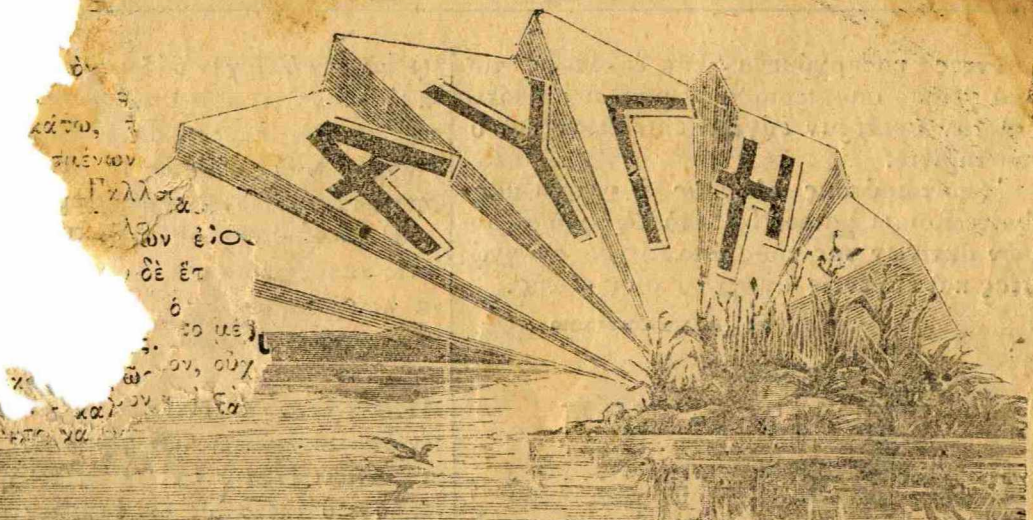
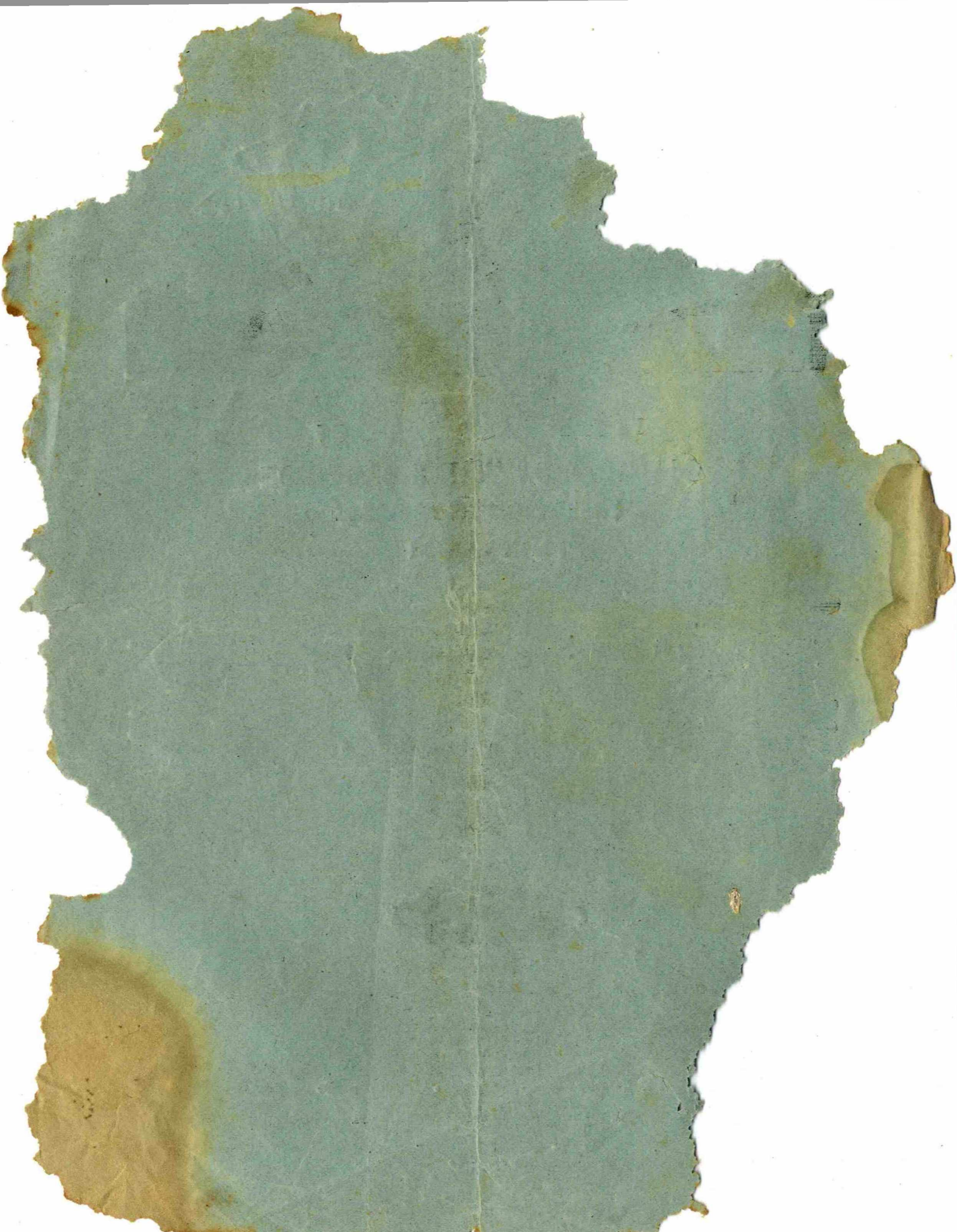
<p>Συνδρομή</p> <p>Έτησίαι . . . Δρ. 4</p> <p>Έξαμηνιαί . . . » 250</p> <p>Έξωτερικού . αρ. γ. 4</p>	<p>ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ:</p> <p>Διαφόρων λογίων και επίσημων</p>	<p>Πάσα αίτησις άπειθουσία</p> <p>Γραφίαι — «ΑΥΓΗΣ» Χαλκίδα</p>
--	---	--

ΕΤΟΣ Α' ΧΑΛΚΙΣ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1900

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΑΡΕΘΟΥΣΗΣ»
 ΓΕΩΡ. Χ. ΠΕΡΓΑΜΑΛΗ
 ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ
 1900

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Συνδρομή ετήσια δραχ. 4	ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ	Πᾶσα αἴτησις ἀπευθυντέα
Ἑξάμηνος » 2,50	ΛΟΓΙΩΝ ΝΕΩΝ	Γραφεῖον «ΑΥΓΗΣ»
Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 4	ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ	Χαλκίδα

ΕΤΟΣ Α' Ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ τῆ 1 Ἰουλίου 1900 Ἀριθ. 1

Η ΑΥΓΗ ΜΑΣ

Ἐάν εἶνε ἀληθές ὅτι τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ πολιτισμοῦ τῶν πόλεων, εἶνε ἡ αὐξησις τῶν διαφόρων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, δηλαδή ἡ εὐγενής ἀμιλλα πρὸς συγγράμματα ὧν ἡ ἠθικὴ τροπὴ ἐπιρροώνει καὶ συντηρεῖ τὰ πνευματικὰς δυνάμεις, ἀσμένως τοῦτο ἄμειβα νὰ εἰπωμεν καὶ περὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως.

Τὸ ὡς Αὐγὴ ἀνατέλλον περιοδικὸν μας εὐθαρσῶς ἐμφανίζεται ἐν μέσῳ πλῆθος ἄλλων περιοδικῶν τῆς Ἑλλάδος, σκοπὸν ἔχον τὴν ἐπαύξεισιν καὶ καλλιέργειαν τῶν πνευματικῶν γνώσεων, τὴν ἀνάπτυξιν παντὸς ἀναθοῦ αἰσθήματος, τέλος τὴν πρακτικὴν ὠφέλειαν καὶ βοήθειαν εἰς τὸν ὀσμύροισι δυσχερέστερον καθιστάμενον βίον.

Δὲν θὰ λειψῶσι βεβαίως καὶ τινες ἀπὸ χαρακτηριστοῦ ἀπαισιδόδοισι οἱ ὅποιοι τὰ πάντα δυσμενῶς κρίνοντες, θὰ εὐρωσι λόγους ἀποθαρρύνσεως καὶ διὰ τὸ περιοδικὸν μας. Ἄλλ' ἔάν εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ θέλησις τὰ πάντα κατορθοῖ, ἡ θέλησις αὐτὴ αὐδέποτε

θὰ λειψῶσι. ἐν μέροισι ἐπείνον ὅστινες ἔσχον τὴν εὐ εὐὴν προτοβουλίαν τῆς ιδρύσεως τοῦ περιοδικοῦ καὶ οἱ ὅποιοι εἰς πνευματικῶν μόνον σκοπὸν ἀποβλέποντες καὶ οὐχὶ εἰς ἄλλον. θὰ ἐροασθῶσι παντὶ σθένει ἴσα τὸ γε ἐπ' αὐτοῖς καταστήσει τούτο τεμπλὸν ἄμα δὲ καὶ ὠφέλιμον κοινωνικὸν ἀνὸγνωσμα.

Ἡ Αὐγὴ μας πλὴν τῶν φιλοσοφικῶν καὶ κοινωνικῶν πραγματειῶν, τῶν πρωτοτύπων καὶ ἐκλεκτῶν ἐν μεταφράσει διηγημάτων, θὰ περιέχη καὶ διαφόρους πρακτικὰς καὶ ὠφελίμους γνώσεις μετεχρήσας καὶ γεωργίας καὶ ἐμπορίου, ποιήματα κλπ. κλπ.

Ἐν γένει δὲ εἰς τὰς ἀτάλας τῆς «Αὐγῆς» θὰ εἶνε δεκτὴ πᾶσα ἰδέα, πᾶσα γνώμη, πᾶσα πραγματεία ἐπιστήμονος ἢ λογίου, ἀοκεῖ αὐτὴ νὰ μὴ ἐξέροχηται τοῦ πνευματικοῦ κύκλου τοῦ περιοδικοῦ.

Νεώλυδες δὲ εἰσὶν ἀναλασθάνοντες ἔργον τόσον κοπιώδες ὅσον καὶ δαπανηρὸν, δὲν παρουσιαζόμεθα πρὸ ὑμῶν ἐγειρόντες ἀξιώσεις δημοσιογραφικῆς ἀθθεντίας, ἀλλὰ γινώσκται τῶν ἀσθενῶν δυνάμεων μας, θαρ

ρούντες καταρχόμεθα τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐνά χειρός σας περιοδικοῦ μας, πεποιθότες ἐπὶ τὴν ὑμετέραν εὐγενῆ ἐπιεικειαν καὶ ὑποστήριξιν.

ὑπὸ τοιοῦτους αἰωνοὺς ἡ «Αὐγή μας» ἀνατέλλουσα χαιρετίζει διὰ τῶν χροσιζουσῶν ἀκτίνων τῆς τοῦς ἀπανταχοῦ ἀναγνώστας καὶ εὐγενεῖς ἀναγνωστρίας αὐτῆς.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἐν πολλοῖς βιβλίοις πολλοὶ πολλὰ ὑπὲρ ἡ κατὰ τῶν γυναικῶν ἔχουσι γράψῃ, οὐδεμία ὁμῶς εὐφυῆς ἀναγνώστρια τῆς «Αὐγῆς» φρονεῖ ὅτι τὸ γυναικεῖον φύλον εἶνε δέσμη ὠραίων καὶ εὐόσμων ἀνθέων εἰς ἃ οὐδέποτε οὐδεμία ἄκανθα ὑπειστήθη. Ἐὰν δὲ τοιαύτη ἀνθοδέσμη ὑπῆρχε, ὡς ἐκ τῆς τελειότητος τῆς, θὰ ἦτε μονότονος, διότι ὁ διηγετικὸς θαυμασμὸς αὐτῆς γενόμενος ἕξις οὐδεμίαν θὰ ἐνεποιεῖ αἰσθησιν, ὡς δὲ νῦν ἔχει διεγείρει ποικίλας καὶ πολλὰς ἐρωτήσεις· διατί ἀραγε ἐν μέσῳ τοσούτων εὐόσμων καὶ μαγευτικῶν ἀνθέων, καχεκτικὰ, ἄσσμα καὶ ἄμαυρά τινα ὑποκρύπτουσι εἶνε δυνατόν ν' ἀποσπασθῶσι ταῦτα ἐκείθεν; Καὶ ἐκάστη γενεὰ ἐγκαταλείπει εἰς τὴν μελεπομένην τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου.

«Ὁ ἔρωσ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ βίου τῆς γυναικός, ἀπλοῦν δ' ἐπεισόδιον τοῦ βίου τοῦ ἀνδρός» λέγει λογιὰ τις Γαλλίς. Ἐν τῷ σοφῷ τούτῳ χαρακτηρισμῷ ἔγκειται ἡ διαφορὰ τῶν δύο φύλων καὶ ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα καὶ ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα, κατὰ τοῦτον ὁ ἔρωσ εἶνε ἄξων περὶ ὃν πάντοτε ἡ γυνὴ στρέφεται.

«Ἐνίοτε οἱ μάλλον ἀνίκανοι ἄνδρες ἰσχύουσιν ἐπὶ τῶν ὁμοίων αὐτοῖς καὶ ἐπιδρῶσιν ἀπεριόριστως ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν γυναικῶν. Ἡ κολακεία εἶνε ὁ ζυγός, ὑπ' ὃν κύπτουσι τὸ σὸν χαμαὶ αἱ διάπυραι καὶ ἐλαφραὶ κεφαλαὶ τῶν γυναικῶν, οὐαὶ εἰς τὸν ἄνδρα τὸν θέλοντα νὰ δειξῇ εἰλικρινεῖαν ἐν τῷ ἔρωτι» λέγει ἡ Γεωργία Σάνδη.

Ἀλλ' ἄς ἐλθῶμεν εἰς τὰς μεγάλας κακίας δι' ἃς ἐλέγχονται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ δὴ περὶ ψεύδους, πονηρίας, πανουργίας, δόλου καὶ ἀπάτης. Ἀπασαὶ σχεδὸν αὐταὶ αἱ κακίαι ἀνοῦχ' καθ' ὀλοκληρίαν ἐν μέρει ὅμως πηγάζουσιν ἐκ τοῦ ἔρωτος, οὕτως ὥστε δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι θὰ ἐσπανίζον ἐν τῷ γυναικεῖῳ φύ-

λῳ εἰάν δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἔρωσ νὰ ἐπιωμεν ὅτι ἐξαιρετικῶς πῶσαι ἀπάτας ταύτας, διὰ χνασμάτων δὲν δύναται ζήτη τούλαχιστον εἶναι.

Ὅταν ἡ γυνὴ ἐντὸς κατοπρῶν καλλονῆν τῆς αὐτῆς κορασίς τῆς. Τοῦ γάμο αἰσθημα ὅπερ καλεῖται

τον δὲν ἀποκρύπτει τῶν γονεῶν τῆς; τοῦτο ἂν προδίσει ἔλλειψιν εἰλικρινείας· ἡ τοῦ ἔρωτος τοῦτου ἀπόκρυψις δὲν ἐμπεριέχει χροϊάν τῆς ἀπάτης; ἰδοὺ ὅτι ἐκ τοῦ ἔρωτος ἅπασαι σχεδὸν αἱ κακίαι ἐξαρτῶνται.

Ἀλήθρον θῆλυ νέμος ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐκ τῆς λαλιᾶς ἡ καταλαλιά δι' ἣν τὰς κατηγοροῦσι, ἀλλ' αὐτὴ ὑπάρχει κοινὴ παρ' ἀμφοτέροις τοῖς φύλοις μὲ μικρὰν διαφορὰν· οἱ ἄνδρες κακολογοῦσι ἀμφοτέρω τὰ φύλα, αἱ δὲ γυναῖκες μόνον τὸ ἑαυτὸν, διότι ἐκάστη γυνὴ ζηλοτυπεῖ ἑτέραν. Ἀλλὰ ὡς πρὸς τοῦτο οἱ ἄνδρες ὑπερτεροῦσι τὰς γυναῖκας.

Ἀλλὰ τίνας ἐνεκεν λοιπὸν ἀποδίδουσιν φλογον εἰς ὑμᾶς, ἐνεκεν τοῦ γλυκυτάτου βλέμματός σας, εἰς ὃ πᾶσα πικρία τοῦ βίου ἡμῶν διασκεδάννυται καὶ πᾶς στοχασμὸς ἐκπνέει ἡ τῆς ἁρμονικωτάτης μελωδίας τῆς φωνῆς ὑμῶν ἣτις ἀναβλάσκει ὡς μινυρισμὸς ἀγγέλων καὶ πτερυγίζουσα κρούει τὰς εὐαίσθητοτάτας χορδὰς τῶν καρδιῶν μας καὶ εἰς τὴν τῶν φλογῶν πτῆσιν φοικιᾶ καὶ σιγῇ καὶ γαλήνῃ, εἰς ἣν ἐπανθῆ ὁ ἔρωσ καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων λικνίζεται ὡς ψεκάς δρόσου εἰς κάλυκα ἀνθῶν;

Ὡ εἰς σὲ κόρη νὰ ἀποδώτω μουρῆν, ψογον, εἰς σὲ ἦν ὁ θεὸς συναρπάσας ἐκ τοῦ ἀπείρου τὴν ἀγγελίαν διέπλασσε, εἰς σὲ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ὁποίας ἀνθῆ ἡ τῆς ἀγνόητος λαμπρῶν καὶ ἡς ἡ θελατικὴ κόμη ὡς διάδημα στέρει τὴν ἀγνόητα, εἰς σὲ ἐκ τῶν χειλέων τῆς ὁποίας διαρρυθὸν ἀστερόεν μελῖδιμα ἐξωραίζει τὴν ἐκπαρῆλον μορφήν σου, εἰς σὲ ἦν βλέπουσα ἡ ψυχὴ μου φρίσσει ὡς φρίσσει σταγὼν δρόσου εἰς βῆμος ἀηδόνης; δικαίως ὁ Σατωβριάνδος λέγει «ἂν ἔλειπεν ἡ γυνὴ ὁ ἀνὴρ θὰ ἦτο τραχὺς, ἀγροῖκος, μισάνθρωπος καὶ θὰ ἤγινε τι ἐστὶ χάρις, διότι χάρις εἶνε τὸ τοῦ ἔρωτος μελῖδιμα».

Ὅταν μετὰ τοῦ Σύλλεος ἄς τιμῆσώμεν ὑμᾶς

ὅν στρωννύεται ἡμῖν τὴν ὀροῦσιν, συνδέεται τοῦς εὐτυχεῖς καὶ ὑπὸ τὸν εἰδήμονων ν' ἀρέσεται ἱεραῖ, γερσὶ Γαλλικὰ κλισθημάτων ῥόδα».

ἸΟΟCLINAN

δὲ ἔτ

ὁ

το με

ὡς ον, οὐχ

καὶ

καλλον

βιωτάτην κατ' ἀρχὰς

φορίαν τῶν ἀμπελων, ἐνεκα τῶν ἀφρονων

ὄχων τοῦ Μαίλου ὁ περονόσπορος ἐνέσκηψεν

εὐτάτος καταστρέψας καθ' ὀλοκληρίαν μὲν

τὰς πλείστας (ἂν μὴ ὅλας) τῶν μὴ βαντισ-

θειτῶν ἀμπελων διὰ θεϊκοῦ χαλκοῦ, 25—30

τοῖς Θ)θ δὲ ἐκ τῆς ἐσοδείας τῶν βαντισθει-

σῶν ὀπωσθήποτε ἐγκαίρως.

Δὲν ἦρκεσεν ἡ πανωλεθρία τῶν ἀμπελων

τοῦ 1897 ἐκ τοῦ περονόσπορου, ἵνα πεισθῶ-

σιν οἱ κ. ἀμπελοκτῆμονες περὶ τῆς χρησιμώ-

τητος τοῦ ἐγκαίρου βαντισματος τῶν ἀμπε-

λων, τὸ ὁποῖον ἀποφεύγουσιν ἐκ κακῆς ἐννοου-

μένης οἰκονομίας «λυπούμενοι τὸ καρπὶ καὶ

γάνοντες τὸ πέταλον» κατὰ τὴν παροιμίαν.

Ἴνα κατανοηθῇ σαφῶς ἡ μεγίστη διαφορὰ

τῆς ἐγκαίρου βαντισσεως, ἀπὸ τῆς κατόπιν τῆς

ἐμφανίσεως τῆς νόσου γινομένης, παραθέτομεν

συντόμως τὸν τρόπον τῆς ζωῆς τοῦ περονο-

σπόρου.

Τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου πίπτουσα τὸ φθινό-

πωρον, φέρουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὰ χειμερινὰ σπό-

ρια τοῦ περονόσπορου, τὰ ὁποῖα διατηροῦνται

ἀπρόσβλητα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χει-

μῶνος πεπροικισμένα μὲ θαυμαστίαν ἀνοχῆν

ὑπὸ τῆς φύτεως. Τὴν ἀνοιξιν αἰωρούμενα ὑπὸ

τοῦ ἀέρος ἐπικάθηται ἐπὶ τῆς ἀνω ἐπιφανείας

τῶν φύλλων. Ἐνθα εὐθὺς ὡς εὐρωσι σταγὼνα

ὕδατος προερχομένην εἴτε ἐκ βροχῆς, εἴτε ἐκ

δρόσου καὶ θερμότητα ἱκανὴν βλαστάνουσιν

ὡς τὰ φυτὰ, αἱ δὲ ρίζαι τῶν οὕτως εἰπεῖν

εἰσδύουσιν ἐντὸς τοῦ φύλλου καὶ ἀφοῦ φάγωσι

τὸ παρέγχυμα αὐτοῦ ἐξέρχονται ἐκ τῆς κάτω-

θεν ἐπιφανείας τοῦ φύλλου ἐνθα καρποφοροῦσι

παράγοντα τὰς γνωστὰς ἀλευρώδεις κηλίδας.

Ἐκάστη κηλὶς περιλαμβάνει χιλιάδας θερι-

νῶν σπορίων τοῦ περονόσπορου, τὰ ὁποῖα αἰω-

ρούμενα καὶ ἐπικαθήμενα ἐπὶ ἄλλων φύλλων

ἢ βοτρυῶν, ἐξακολουθοῦσι τὸ καταστρεπτικὸν

ἔργον των συνεχῶς ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε βροχε-

ρὸς καὶ θερμὸς· ὅταν ὁ καιρὸς καταστῇ ξηρὸς

καὶ πνέουσι βόρειοι ἀνεμοί, ἡ ἀνάπτυξις τοῦ

περονόσπορου σταματᾷ, αἱ δὲ κηλίδες ξηραίνονται ἐντελῶς καὶ πίπτουσι καὶ τὰ φύλλα φαίνονται τρυπημένα. Εἶνε βεβαιωμένον ὅτι ὅταν φανῶσιν αἱ πρώται κηλίδες ἐπὶ τινῶν φύλλων, πλεόν τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀμπέλου εἶνε προσβεβλημένον, ἀλλὰ δὲν φαίνεται διότι τὸ παράσιτον εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ φύλλου καὶ ἀναφαίνεται ἀργότερον ὅταν ἐξέλθῃ, ἐκ τῆς κάτωθεν ἐπιφανείας τοῦ φύλλου ἵνα καρποφορήσῃ.

Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐννοεῖται ἀσφαλῶς, ὅτι ἵνα καταπολεμηθῇ ὁ περονόσπορος, πρέπει εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀνοιξεως (ὅταν οἱ βλαστοὶ ἀποκτῆσωσιν ὕψος 20 ἑκατοστῶν περίπου) νὰ βαντισθῶσιν αἱ ἀμπελοὶ, ἵνα τὰ σπόρια ἐπικαθήμενα ἐπὶ τῶν φύλλων εὐρίσκουσιν διαλυσιν θεϊκοῦ χαλκοῦ, ἣτις τὰ καταστρέφει. Ὅταν τὰ σπόρια βλαστῆτωσι καὶ εἰσέλθωσιν ἐντὸς τοῦ φύλλου, τότε δὲν καταστρέφονται πλεόν ὑπὸ τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ, ὡς μὴ δυναμένου νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς τοῦ φύλλου. Ἀλλὰ καὶ ἡ μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ περονόσπορου βαντισσις εἶνε ὠφέλιμος, διότι καὶ τοὶ δὲν σῶζει τα ἤδη προσβεβλημένα φύλλα, ἐν τούτοις προλαμβάνει τὴν ἐτέκτασιν τῆς νόσου ἐπὶ τῶν ἀπροσβλήτων, τὰ ὁποῖα ἀνευ αὐτῆς ἀφεύκτως θὰ προσβληθῶσι. Ἀπρόσβλητα ὅμως φύλλα δὲν πρέπει νὰ θεωρῶνται ὅσα φαινομενικῶς εἶνε πρῶσινα καὶ δὲν φέρωσι κηλίδας, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐπὶ τῶν ὁποίων πράγματι εἶνε βλαστήρη, τὸ παράσιτον.

Ὁ τρόπος τῆς παρασκευῆς τῆς διαλύσεως τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ (Γαλαζόπετρας) μετὰ τῆς ἀσβέστου, καὶ τῆς βαντισσεως τῶν ἀμπελων διὰ τῶν ψεκαστήρων εἶνε τοσούτον γνωστὸς ὥστε θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐπ' αὐτῶν.

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν πρώτην βαντισσιν οἱ βλαστοὶ αὐξάνουσι καὶ ἀναπτύσσονται ἕτερα νέα φύλλα ὑποκείμενα εἰς τὴν προσβολὴν τοῦ περονόσπορου, βαντίζομεν καὶ δευτέραν φορὰν 15—20 ἡμερας περίπου μετὰ τὴν πρώτην. Κατόπιν εἰάν ὁ καιρὸς ἐξακολουθῇ νὰ εἶνε ξηρὸς δὲν βαντίζομεν τρίτην φορὰν ἐάν ὅμως βρέξῃ καὶ ἐμφανισθῇ ὁ περονόσπορος εἰς ὁποιανδήποτε ἀμπελον τῆς περιφερείας βαντίζομεν καὶ τρίτην φορὰν καὶ τετάρτην ἐν μετὰ τῆς ἀνάγκης.

Αι δύο πρώται βαντίσεις της ἀμπέλου πρέ-
πει να εκτελούνται κατ' ἑτός τακτικῶς καὶ νὰ
εὐνοηθῶσι πλέον ὡς ἀπαραίτητος ἐργασία τῆς
ἀμπέλου, ὡς εἶνε τὸ κλαδεύμα, ἢ καλλιέρ-
γεια, ἢ θείωσις κτλ. ἐμραζόμενου τοῦ περ-
νοσποροῦ πᾶσα ἀμπέλος μὴ βαντισθεῖσα ἐγ-
κερίως, θα ὑποκύβῃ ἀνεύκτως εἰς τὴν κα-
ταστροφὴν εἴτε γρήγορα εἴτε ἀργά.

Τινὲς βλέποντες τὰς ἀμπέλους των ἐν ἀ-
ριστῇ καταστάσει ἀνευ βαντίσεως, περιέπαιζον
τοὺς βαντιστάτας ἀλλὰ δὲν παρήλθον πολλοὶ
ἡμέραι καὶ οἱ ὄροι ἀντεστράφησαν αἱ μὴ βαν-
τισθεῖσαι ἀμπέλοι κατεστράφησαν τελείως,
ἐνῶ αἱ ἄλλαι ἐσώθησαν ὀριστικῶς. Ἄπλου-
στος περίπατος εἰς τὰς ἀμπέλους ἀρκεῖ νὰ καταπέ-
σει πάντα περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς βαντί-
σεως.

Πολλοὶ παρεπονέθησαν, ὅτι καίτοι ἐβάντι-
σαν ἐγκαιρῶς τὴν πρώτην φράσιν τὰς ἀμπέ-
λους των, ἐν τούτοις καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐνεσχηφεν
ὁ περνοσπόρος ἐπιφύρας ζημίας.

Ἡ αἰτία εἶνε ὅτι ἐβάντισαν πολὺ ἀργά
τὴν δευτέραν φράσιν, προλαβὼν δι' ὁ περνο-
σπόρος προσέβαλλε τὰ κατόπιν τῆς βαντίσεως
βλαπτήσαντα φυλλὰ.

Ἐντέλει συνιστῶμεν τὴν ἀποφυγὴν τῶν δια-
φόρων κόνων καὶ νεωτέρων μεθόδων βαντι-
σεως καὶ τὴν γρητὴν ἀποκλειστικῶς τῆς γνω-
στῆς παλαιᾶ μεθόδου τῆς βαντίσεως διὰ νεῖ-
κὸν χαλκὸν καὶ ἀσβέστου.

Απ. Κρ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Ἐ τῶν ποιημάτων τοῦ νεαροῦ μουσηγέ-
του Σωτήρη Σκίπτη).

Μέσ' ε' ἕνα κῆπο τριανταφυλίτο' ἀνθίζει

Μέσ' τ' Ἀπολλοῦ τὰ μάγια τῆ δροσιά

Καὶ μέσ' στὰ φύλλα τῆς τὴν εὐωδιά σκορπί-

Μπουμπουκι μετὴν πρώτη παρθενιά [ζει

Γιὰ λίγες μέρες τὸ μπουμπουκι μεγαλώνει

Καὶ νίνεται τριαντάφυλλ' ἀνθηρο

Μὰ λαίμαργος βορριάς φυσᾷ καὶ τὸ νεκρό-

Τὰ φύλλα του σκορπιῶνται μετ' αἰὸν [νει

Μπουμπουκι ἤμουνα προτοῦ νὰ σὲ γνωρίσω

Τριαντάφυλλο προτοῦ νὰ σὲ ἰδῶ

Σθηνόμουνα προτοῦ τὰ μάτια σ' ἀντικρύσω

Αἰῶνα εὐτυχισμένα πῶς θὰ ζῶ.

Σὰν λαίμαργος βορριάς τ
Μοῦ σκόρπισες μετ' ἑ
Καὶ ἡ ἔρριψες στὴ δύσ
Μ' ἐμάθανες καὶ ζῶ

ΑΝΑΜΗΝΗΣΙΣ ΕΞ
ΤΟ

Τὴν ὄσμην τ
θιστᾶ ἤδη ἡ γαλήνη,
ἐσβέσθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἡ ἡμερῶν
νατος, συμπληρώσας τὸ θανατικὸν του ἔ-
σπιώπησεν, καὶ οἱ Ρῶτσοι εὐρίσκονται ἤδη μα-
κρὰν.

Τὸ πᾶν περιβάλλει ἡ γαλήνη, ἡ σιγή, ἡ
νύξ.

Τὸν πνιγρὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας διαδέ-
χεται ὁ ψυχρὸς βροῦξ.

Οἱ στρατιῶται ἀναταύονται. Ἀνάπαυσις
ἐπιμόχθως κερδισθεῖσα κατόπιν ποιοῦτης κα-
τωπιδου ἡμέρας.

Ἦδη τὰ βλέφαρα βιβρῶναι ὁ πᾶν καταπεπο-
νημένων σωμάτων νικητῆς ὕπνος, ὅστις θά
τοῖς παρουσιάσῃ ἐν ὄνειρῳ τὰ θριαμβευτικὰ των
σημάτα περικυκλοῦμενα ἀπὸ τὰς κατακτηθεῖ-
σας σημαίας.

Ἐκεῖ ὅμως ὄπου, τὸ περὶ τὸν ὄνειρον, μέλ-
λει πλείοστον νὰ βραδύνη, εἶνε τὸ μικρὸν τε-
τραγωνὸν ἐνθα ἀναπαύονται οἱ Ζουάβοι.

Οἱ Ζουάβοι! . . .

Ἀποκαλυφθῆτε ἐνώπιον τῶν ἡρώων τῆς ἡ-
μέρας ταύτης, καθ' ἣν ἕκαστος ὑπῆρξεν ἡρώ.

Ἀποκαλυφθῆτε ἐνώπιον ἐκείνων, διὰ τοὺς
ὁποίους ὁ στρατάρχης SAINT-ARNAU,
γράφων πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ἔλεγεν. «Οἱ
Ζουάβοι ἐθαυμάσθησαν ὑπὸ τῶν δύο στρατῶν.
Ἐἶνε οἱ πρώτοι στρατιῶται τοῦ κόσμου».

Καὶ οἱ γενναῖοι οὗτοι μετριόφρονες, εἰς οὓς
ὁ αὐτὸς στρατάρχης, ἰκανὸς κριθεὶς προκειμέ-
νου περὶ ἀνδρείας, δὲν εὗρεν ἄλλας λέξεις νὰ
τοῖς εἶπῃ, εἰμὴ «Ἐὐχαριστῶ Ζουάβοι μου», ἐ-
ξελάγησαν ἐκ τῆς ὑπερμέστρου ταύτης τιμῆς.

Οἱ δίκαιοι οὗτοι ἐπαινοὶ ἕκαμαν ν' ἀνα-
φανῆ τὸ ἐρῶθημα ἐπὶ τοῦ ἡλιοκαοῦς καὶ ἐκ
τῶν κόπων διηυλακόμενον προσώπων των.

Τὸ ἔργον των φαίνεται ὅτι, κατόπιν τῆς ἐ-
πελθούτης νυκτός, τῆς κερδισθείσης μάχης καὶ
τῆς ἀποκρούσεως τοῦ ἐχθροῦ, συνεπληρώθη.

Οὐκ ὅμως ἀκόμη. Δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα

ἀναπαύσασιν τὰ συνετριμμέ-
του.

κάτω, πανταχοῦ, ἐτοιμοθάνατοι
πιένων σίτων, γογγύζουσιν σύν-

Γύλλοι, τί ἐνδιαφέρει; εἶνε
ἄρον;

δὲ εἰ τὸ καθήκον των
ἔ

το μέρος τῆς ἡμέρας
ἄσιν, οὐχ ἦττον ὄλω-

Οὐκ ἔστι καλὸν καὶ τὸ ἕτερον.
ἡγρύναντο νὰ κοιμηθῶν, οἱ Ζουάβοι τοῦ

μας, νὰ κοιμηθῶν, ἐνῶ ἀκούουσιν νὰ διέρχῃ
καὶ διὰ τῆς πτεροκοπούμενης γῆς, ὑπόκωφος

ἐκ παραπονεῶν καὶ γογγυσμῶν διαρκῆς ψιθυ-
ρας. . . .

Δισκορπίσθησαν, ἐρευνῶντες ἐκάστην πτυ-
χὴν ἐδάφους, ἀρωμένιοι, ὀρμῶντες εἰς τὸν ἐ-
λαχιστον θόρυβον, εἰς τὴν ἐλαχιστὴν φωνήν.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἀμυδρῶς φωτιζό-
μενοι ἀπὸ προχείρωσ ἐξ ἀχύρου κατασκευασθεί-
σας δάδας, οἱ δαίμονες οὗτοι καθίστανται φαν-
ταστικοὶ ἄγγελοι τῆς παρεγορίας.

Παρατροῦν, ἐπιμόνωσ ζητοῦν.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι εἶς ἐξ αὐτῶν σταματᾷ. Ἐνώ-
πιόν του κεῖται ἑκατόν Ρῶτσοι στρατιῶται.
Ὁ Γάλλος κύπτει, καὶ ἀποκαλύπτει φεβερὰν
πληγὴν.

Δυστυχῆ, λέγει μετ' ἡλικίαν φωνήν, εἰς ποί-
αν καταστατὴν εὐτίσκειται!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ρῶττος παραπονεῖται ψιθυρί-
ζων λέξεις αἱ οἱ Ζουάβοι δὲν ἐννοεῖ:

Τί λέγει; δὲν σὲ καταλαμβάνω. Τί ἀθλία
διέλεκτο!

Θελεῖς νὰ πῆς αἰ, μαλιστα, ἰδοὺ τί οἱ
σύντροφοί σου μ' ἀφῆκαν.

Καὶ δεικνύει τὰ δύο ἄκρα τοῦ λαρῖου τοῦ
συνκρατιθῆτος τὸ παγῦρι τοῦ, τὸ ὅποιον εἶ-
χεν ἀρραπαθῆ ὑπὸ σφαίρας ἢ ἀπολεσθῆ ἐν τῇ
μάχῃ.

Τί ἄλλο θελεῖς ἀκούεισ φωνάζεις τὴν μητέ-
ρα σου, αἰ, ναί φανταζομαι τὴν γράϊαν ἦτις
σὲ περιμένει, ἦτις θὰ κλαίῃ. Αἰ κυρά μου, τί
νὰ γίνῃ. Τὸ γινούριζω, δὲν εἶνα καθόλου εὐ-
χαιστον τοῦτο, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε δι' ἑ-
λας μου. Σήμερον σὺ, αἰεὶν ἐγὼ. Ἐμπρός,
θάρος ὀλίγον, ἐκεῖ κάτω θὰ σὲ περιποιηθῶν,
θὰ σὲ θεραπεύσω καὶ θὰ ἐπανίσθῃ τὴν καλὴν
μαμά σου.

Καὶ ἔτι ὡς ὁ Ζουάβος ἐσθῆνωσε τὸν πλη-
ωμένον καὶ τὸν ἐρωρτωθῆ ἐπὶ τῆς ράχῃς

Καυπτόμενος ὑπὸ τὸ ἀνθρώπινον φορτίον
του, φέρει τὸν Ρῶττον πρὸς τὸν φανὸν τοῦ
φρητοῦ νοσοκομείου.

Ὅταν αἶφνης . . . φρίκη! . . . ὁ Γάλλος
ἠσθάνθη ψυχρὸν χάλιβα νὰ διατρέγῃ τὸν
τράχηλόν του, καὶ βίγος διέρχεται τὸ σῶμα
του.

Πάραυτα ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεκρικῆς τῆς
νυκτός σιγῆς, δὲν ἐφύθη ὁ Ἀφρικανός,
δὲν ἀπώλεσε τὴν ψυχραμίαν του, περιεσφο-
νησε τὸν κίνδυνον, καὶ

Ψυθουρίσει
Τῆς . . . αὐτὸ τὸ ζῶον . . . μήπως . . .

Δὲν ἀποτελεῖ ὡς αἰνῶντος σφίρει τὴν
κεφαλήν . . . Καὶ παρατρεῖ.

Βλέπει τὸν Ρῶττον, ἐντροπαλὸν ὡς ἐρα-
τὴν ἐπ' αὐτοφῶσιν συλλαμβανόμενον, νὰ ἐυ-
θια, καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἀποκρούσῃ ἐπὶ τῆς
καρδίας του, ὡς πολυτίμον φυλαχτὸ, ὄστου-
χον τριχῶν, τὸν ὅποιον μόλις εἶχεν ἀποκάψῃ
ἐκ τῆς κόμης τοῦ Σωτήρος του.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.
Νοσταλγός—Χαλκιδεύς

ΠΕΡΙ ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἀρτίως γενομένου λόγου περὶ μεταλλαγῆς
τῆς υναικειας ἀμριέσεως, καλὸν ἐθεωρήσαμεν
νὰ παρὰσχῶμεν εἰς τὰς εὐγενεῖς ἀναγνωστῆρας
τῆς «Αὐγῆς» συνοπτικὴν τινα περιγραφήν τοῦ
ιματισμοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλληνίδων, ὡς ταύ-
την ἠδυνήθημεν νὰ ἀρυσθῶμεν ἐκ διάφορων
συγγραφῶν.

Ὁ γυναικεῖος ἱματισμὸς παρ' ἀρχαίους οὐ-
δόλωσ ἢ μάλλον κατα τι διέφερε τοῦ τότε ἀν-
δρικοῦ τοιοῦτου, ὡς ἐκ τῶν ἀπείρων παραρτη-
μάτων ἅτινα καθίσταν αὐτὸν τοικιλιώτερον ἐ-
παυθάνοντα τὴν γυναικειαν ὡραιότητα.

Ἐπὶ τὸν ἑρῶθημα εἶδη χιτῶνιον: ὁ τοῦ Δωρι-
κοῦ ἔθους ὅστις ἦτο ὁ ἀρχαιότερος τῶν Ἑλ-
ληνίδων ἱματισμὸς, οὗτος ὁ καθ' ὅσον
πρόπλος καὶ ἐανὸς, καλούμενος χιτῶν ἦτο βρα-
χύ τι καὶ ἀνευ χειρῶν μαλλινὸν ὕφαντα τὸ
ὅποιον δὲν ἐνεδύοντο, ἀλλὰ περιεβάλλοντο ὡς
ἐπὶ τοῦ σώματος διὰ πορπῶν ἢ περσῶν συνε-
χουσῶν αὐτὸν ἀνωθι τοῦ γυμνοῦ βραχιόνος.
Ἦσαν δὲ αἱ πόρποι μικραὶ καρπίδες κατα-

